

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **F. M.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
trvale bytem R. U.
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019 č. j. CPR-11523-7/ČJ-2019-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-36090-18/ČJ-2019-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dle jeho názoru správní orgány zjistily pouze skutečnosti hovořící v jeho neprospěch, nikoli i ty svědčící v jeho prospěch. Dále měl za to, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uložené opatření považoval za nepřiměřené okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, především principu proporcionality a právní jistoty. Neměl v úmyslu porušovat české právní předpisy, neporozuměl správně okolnostem pobytu. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž základě se do současné situace dostal, byl toho názoru, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným zásahem. Podle něj měly správní orgány přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení a umožnila by mu dobrovolně opustit území České republiky. Uložené opatření mu může způsobit problémy do budoucího života. Rovněž délku správního vyhoštění považoval za nepřiměřenou, a to především vzhledem k tomu, že neměl v úmyslu porušovat právní předpisy.
3. Dále odkázal na ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Hlediska uvedená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců sice správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zmínil, ale dle žalobce se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro jeho budoucí život. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je formalistické, nebyla zohledněna konkrétní situace a specifika daného případu. Poukázal na to, že v jeho případě je s ohledem na praxi správních orgánů prakticky vyloučené, že by mu zde byl umožněn pobyt. K otázce zásahu do soukromého života podotkl, že správní orgány nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít napadené rozhodnutí na jeho život. S odkazem na judikaturu konstatoval, že skutečnost, že má ve své vlasti zázemí, a tedy má kam se vrátit, nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento argument však správní orgány v tomto případě použily. Napadené rozhodnutí je tak podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Nedostatečně byla podle jeho názoru posouzena též možnost jeho vycestování, zejména bylo nedostatečně a nepřezkoumatelně zodpovězeno, zda by žalobci v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Podklady, na jejichž základě dospěly správní orgány ke svým závěrům, ve spise chybí. Žalobce tak neměl možnost se k nim vyjádřit. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008 č. j. 2 Azs 48/2007-71 a uvedl, že má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, která perzekvuje své občany neoprávněně pobývající v zahraničí. Dle jeho názoru nedošlo k zásadním změnám, které by mohly odůvodnit změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu. Namítal nepřezkoumatelnost vydaných závazných stanovisek, o které se správní orgány v souzené věci opíraly. Jediným jejich podkladem je totiž dokument vydaný Ministerstvem vnitra, které zároveň vydává i závazná stanoviska. Tato stanoviska tak podle žalobce nejsou přesvědčivá. Vzhledem k tomu, že stanoviska v nyní řešené věci vyslovují odlišné závěry od předchozí správní praxe, očekával by, že budou náležitě podpořena relevantními podklady.
5. K délce lhůty určené pro opuštění území České republiky namítal, že není dostatečná, a to s ohledem na nutnost uspořádat záležitosti na území České republiky (ukončit ostatní právní vztahy, např. nájem bytu). Domníval se, že již samo obstarání jízdenky ve lhůtě 15 dnů je velice obtížné. Správní orgány dle něj neodůvodnily, proč je daná lhůta dostatečná. Dodal, že v případě vyčerpání opravných prostředků tato doba při praxi správního orgánu uplyne v době vedení řízení a žalobce bude na území opět nelegálně.

6. Žalobce považoval za nepřezkoumatelně odůvodněnou i délku správního vyhoštění. Za dostatečné podle něj nelze brát tvrzení, že správní vyhoštění bylo uloženo při spodní hranici, stále se totiž jedná o dlouhou dobu, a to zejména s ohledem na okolnosti případu. Poukázal na délku neoprávněného pobytu na území České republiky (několik dnů), na to, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, a že na území členských států Evropské unie vstoupil legálně. Jednal nezaviněně, v důsledku neznalosti právních předpisů. Stanovená délka správního vyhoštění neodpovídá okolnostem případu (správní vyhoštění v délce dokonce pouze 6 měsíců bývá ukládáno cizincům pracujícím bez zaměstnanecké karty nebo jiného povolení k zaměstnání), mělo být vydáno spíše rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo správní vyhoštění v mnohem kratší délce.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně. Byl přesvědčen, že byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Ve svém rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, i s dalšími skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo či je tvrdil žalobce. Uložené opatření měl za přiměřené. Lhůtu k vycestování považoval za dostatečnou, i v obdobných případech bývá ukládána lhůta v délce 15 dnů. Žalobce přicestoval na území schengenských států na krátkodobé vízum s platností na 14 dnů pobytu, jeho nelegální pobyt v České republice byl zjištěn až činností policie. Žalobce úmyslně a vědomě pobýval na území České republiky neoprávněně, sjednávání si jakýchkoli smluv je jeho problémem, na který správní orgány nemohou brát zřetel. Za nepravdivá označil tvrzení žalobce, že zde neoprávněně pobýval pouze několik dní a že se dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně. Dodal, že se žalobce nemůže vymlouvat na neznalost právních předpisů. Je na každém cizinci, aby si předem zjistil podmínky, za jakých může legálně pobývat na území České republiky. Nadto žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na krátkodobé vízum vydané Lotyšskem, ihned po příletu do Rigy odcestoval do České republiky s úmyslem zde pracovat, ačkoli pro práci neměl potřebné povolení. Žalovaný proto považoval za zřejmé, že jednání žalobce bylo úmyslné. Trval na tom, že správní vyhoštění v délce 18 měsíců je přiměřeným opatřením odpovídajícím opatřením ukládaným v obdobných případech. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
8. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 6. 1. 2020 zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný omluvil svou neúčast z tohoto jednání.
9. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-36090-1/ČJ-2019-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-36090-11/ČJ-2019-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-36090-14/ČJ-2019-000022-SV, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o Uzbekistánu – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-36090-18/ČJ-2019-000022-SV, odvolání žalobce ze dne 30. 1. 2019 a jeho doplnění ze dne 25. 2. 2019, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 10. 10. 2019 č. j. MV-116507-2/OAM-2019, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v Uzbekistánu ze dne 11. 2. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o Uzbekistánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019 č. j. CPR-11523-7/ČJ-2019-930310-V248.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 1. 2019 prováděla policejní hlídka pobytovou kontrolu. Ve 14:45 hod. byl kontrolován žalobce, který nepředložil žádné platné povolení k pobytu ani jiný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území České republiky. Žalobce byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Oznámením ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-36090-11/ČJ-2019-000022-SV bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Při svém výslechu dne 22. 1. 2019 žalobce sdělil, že je uzbecké státní příslušnosti. Naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 7. 9. 2018, přiletěl do Rigy, odkud přes Polsko jel do Prahy, cesta mu zabrala asi 4 dny. Měl lotyšské vízum na 14 dní. Uzbekistán opustil s tím, že jede do České republiky za prací, kterou sháněl až po svém příjezdu, cestoval za doprovodu 2 svých krajanů. Do České republiky dorazil dne 11. 9. 2018 autobusem. V Uzbekistánu má dluhy, musí je splatit, plánoval, že v České republice zůstane dlouho. Byl si vědom toho, že zde může pobývat jen s platným cestovním dokladem a vízem, ale nevěděl, jak si má vízum prodloužit, proto to neřešil. Lotyšské vízum si sjednal, protože se tam chtěl podívat. Žádné kroky k legalizaci pobytu v České republice neučinil, je zde poprvé a nerozumí věcem kolem víza. Nyní si uvědomuje, že jednal protiprávně. Bydlí v Praze, přesnou adresu nezná, nepodepisoval žádnou nájemní smlouvu. Žije v bytě s několika krajany, za ubytování platí kolem 3 000 Kč měsíčně. V České republice nevlastní žádný majetek. Nepracoval zde, práci nesehnal, půjčil si peníze od kamarádů. Je zdravý, neužívá žádné léky, lékaře nenavštěvuje, nemá zdravotní pojištění. Nemá dostatek peněz na pobyt ani na vycestování, pokud by potřeboval, peníze by někde sehnal. Je svobodný, bezdětný, nemá vztah, v České republice ani jinde v Evropské unii nikoho nemá. Nemá zde závazky ani pohledávky. V Uzbekistánu žijí jeho rodiče a bratři, je s nimi pravidelně v kontaktu. Bydlel tam u rodičů v jejich vlastním domě, žádný majetek tam nemá. Vrátil by se k rodičům. Do Uzbekistánu se nemůže vrátit, protože tam má dluhy, které musí zaplatit, musí zde zůstat a pracovat zde. Také potřebuje peníze na to, aby se mohl v budoucnu oženit a aby postavil vlastní dům. Jinak je pro něj Uzbekistán bezpečnou zemí. Pokud bude muset, vycestuje dobrovolně. V České republice se s nikým nestýkal, nemá zde žádné kulturní a společenské vazby.
12. Správní orgán prvního stupně si následně vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. To bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky vydáno dne 22. 1. 2019 s tím, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Ve správním spise se nachází též informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 11896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017. Žalobci bylo umožněno se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 22.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. 2019 č. j. KRPA-36090-17/ČJ-2019-000022-SV). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2019 č. j. KRPA-14896-23/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dne 30. 1. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. KRPA-36090-23/ČJ-2019-000022-SV, kterým opravil výrok rozhodnutí ze dne 22. 1. 2019, pokud jde o určení osoby, jíž se týká.
13. Proti danému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že v podaném odvolání bylo napadeno i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování, požádal žalovaný o jeho přezkoumání. Ministr vnitra vydal dne 10. 10. 2019 závazné stanovisko č. j. MV-116507-2/OAM-2019, kterým potvrdil výše zmiňované závazné stanovisko ze dne 22. 1. 2019 a konstatoval, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Ve správním spise se nachází též informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o Uzbekistánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, a informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, které byly využity při vypracování závazného stanoviska. Vyrozuměním ze dne 14. 10. 2019 č. j. CPR-11523-5/ČJ-2019-930310-V248 bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Napadeným rozhodnutím ze dne 4. 11. 2019 č. j. CPR-11523-7/ČJ-2019-930310-V248 žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

18. K námitce žalobce, že skutečný stav věci nebyl náležitě zjištěn, Městský soud v Praze uvádí, že správní orgány si opatřily potřebné podklady, zejména žalobce vyslechly a vyžádaly si závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování do země původu, zjistily skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (skutečnosti, že se správním orgánem spolupracoval, vypovídal a že šlo o první porušení pobytového režimu z jeho strany), i v jeho neprospěch (např. délka nelegálního pobytu na území České republiky, skutečnost, že žalobce jednal vědomě). Postupovaly tak v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dále má zdejší soud za to, že správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, že došlo k naplnění předpokladů pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, řádně se též zabývaly přiměřeností uložení tohoto opatření (ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Tuto námitku Městský soud v Praze považuje za nedůvodnou.
19. Co se týče namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, ani této námitce nemůže zdejší soud přisvědčit. Žalobce prokazatelně pobýval na území České republiky neoprávněně, a to od 21. 9. 2018 do 22. 1. 2019, tedy po dobu celkem 124 dnů. Svého protiprávního jednání si musel být vědom, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu zde. Jak sám žalobce při svém výsledku sdělil, do schengenského prostoru přicestoval na 14denní lotyšské vízum, cílem jeho cesty však nebylo Lotyšsko, ale Česká republika, kde chtěl najít práci. Dále z jeho výpovědi plyne, že zcela rezignoval na snahu legalizovat svůj pobyt v České republice (jeho jednání jistě nelze omlouvat tím, že nevěděl, jak si má vízum prodloužit, cizinec přijíždějící do zahraničí by si měl zjistit podmínky, za jakých může ve zvolené zemi pobývat). Městský soud v Praze je toho názoru, že vzhledem k popsanému protiprávnímu jednání bylo uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců namístě. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém se uvádí: *„Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelské případě nejedná.“*
20. Soud je i v tomto případě toho názoru, že se nejedná o situaci, kdy by mělo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výsledku uvedl, že v České republice nemá žádné vazby, nepracoval, nevlastnil zde žádný majetek, bydlel v bytě se svými krajany. Sdělil také, že nemá žádný vztah, je bezdětný a svobodný, v České republice ani jinde v Evropské unii nikoho nemá. V Uzbekistánu žijí jeho rodiče a bratři, a to ve vlastním domě, žalobce by se k nim vrátil. Má tedy v Uzbekistánu vytvořené zázemí, oproti tomu v České republice nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, nežije zde žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, či s níž by sdílel společnou
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

domácnost. Zdejší soud má tedy za to, že správní vyhoštění žalobce nemá nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, správní orgány tak správně přistoupily k uložení tohoto opatření. S touto otázkou se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádaly také správní orgány, a to na str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na str. 6 a 7 rozhodnutí žalovaného.

21. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tato kritéria byla posouzena jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgány hodnotily konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabývaly se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi (str. 4 až 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 7 rozhodnutí žalovaného). Soud především zdůrazňuje, že žalobce pobýval v České republice nelegálně po dobu 4 měsíců, jeho protiprávní jednání bylo vědomé, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v České republice. Není pravdou, že by se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně, ale byl kontrolován policejní hlídkou při pobytové kontrole. Žalobce nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak v Uzbekistánu žijí rodiče žalobce, ke kterým by se mohl vrátit. Vytvořené zázemí žalobce v zemi původu však nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění (viz výše). Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.
22. Městský soud v Praze dodává, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
23. K námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“

24. V daném případě zdejší soud shledal, že správní orgány při stanovování délky správního vyhoštění přihlédly ke konkrétním okolnostem případu a dostatečně a přezkoumatelně svůj závěr odůvodnily. Na jedné straně poukázaly na dobu trvání nelegálního pobytu žalobce na území České republiky (žalobce zde neoprávněně pobýval od 21. 9. 2018 do 22. 1. 2019, tj. 4 měsíce), na to, že si žalobce musel být svého protiprávního jednání vědom, přesto neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky a na to, že byl jeho nelegální pobyt zde odhalen policejní hlídkou; na straně druhé vzaly v potaz, že se jedná o první porušení z jeho strany, že se správním orgánem spolupracoval a vypovídal (srov. str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 8 rozhodnutí žalovaného). Tvrzení žalobce, že se pohyboval na území České republiky bez platného povolení v řádu několika málo dnů a že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, je třeba odmítnout jako nepravdivá. Ve skutečnosti žalobce pobýval v České republice nelegálně po dobu 124 dnů a jeho protiprávní jednání bylo odhaleno policejní hlídkou při pobytové kontrole. Nelze souhlasit ani s tím, že žalobce jednal nezaviněně, z jeho výpovědi vyplývá, že si byl svého nelegálního pobytu na území České republiky vědom, přesto neučinil nic pro jeho legalizaci.
25. S ohledem na výše uvedené neshledal Městský soud v Praze uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců činila 3 roky. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 18 měsíců tak není nikterak excesivní (dosahuje jedné poloviny maximální zákonem stanovené doby). Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce 18 měsíců nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin (také se jednalo o Uzbeka, který disponoval 14denním schengenským vízem). Námitku nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto soud nepovažuje za důvodnou.
26. Městský soud v Praze nemůže přisvědčit ani námitkám žalobce vztahujícím se k posouzení možnosti jeho vycestování z území České republiky. Žalobci bylo jak správním orgánem prvního stupně (seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-36090-17/ČJ-2019-000022-SV), tak žalovaným (vyrozumění ze dne 14. 10. 2019 č. j. CPR-11523-5/ČJ-2019-930310-V248) umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ve spise se nacházejí obě v dané věci vydaná závazná stanoviska k možnosti vycestování cizince, jsou v něm založeny i informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o Uzbekistánu – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, informace

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu ze dne 11. 2. 2019 a informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o Uzbekistánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, které byly použity jako podklad pro vypracování závazných stanovisek. Žalobce tedy nebyl zkrácen na svých právech, ke shromážděným podkladům se mohl vyjádřit. Žalobce také namítal, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající v tom, že jsou perzekvováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí. K tomu zdejší soud uvádí, že ze závazného stanoviska ze dne 10. 10. 2019 vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádný postih nebo nebezpečí. Žalobce své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, nedoložil. Skutečnost, že při vypracování závazných stanovisek bylo vycházeno z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, sama o sobě nevede k jejich neobjektivitě. Nadto soud doplňuje, že podkladem pro zpracování závazných stanovisek byly též informace Ministerstva zahraničních věcí (při vypracování závazného stanoviska ze dne 22. 1. 2019 se jednalo o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP a při vypracování závazného stanoviska ze dne 10. 10. 2019 šlo o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP). Zdejší soud k této problematice dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č. j. 4 Azs 242/2018-37, ve kterém se uvádí: *„Skutečnost, že ministr vnitra vycházel při vypracování závazného stanoviska z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, sama o sobě nezakládá obsahové nedostatky či neobjektivitu samotného závazného stanoviska. Za situace, kdy stěžovatel nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti spatřuje v tom, že jsou perzekvováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí, je pro posouzení věci podstatné, že z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádné sankce, přičemž nebráje roli platnost výjezdního štítku. Rozhodující je platnost pasu nebo certifikátu k návratu do vlasti. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce. Stěžovatel své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, žádným způsobem nedoložil. Jak již přilehavě konstatoval městský soud, nic proto nebrání vycházet z obsahu závazného stanoviska při posouzení věci.“* Městský soud v Praze je tak přesvědčen o tom, že ani v tomto případě nic nebránilo vycházet při posouzení věci z obsahu závazného stanoviska.

27. Pokud jde o délku doby, která byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze má za to, že zvolená délka 15 dnů (maximální doba k vycestování je podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 60 dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Je třeba podotknout, že se jedná o více než dvojnásobek minimální zákonem stanovené 7denní lhůty. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu blíže nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat ve stanovené lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobce navíc měl a mohl již při příjezdu do České republiky počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jeho lotyšského víza činila toliko 14 dnů) a není zřejmé, proč by měl žalobce uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Pokud tak učinil, jde to pouze k jeho tíži. Správní orgány dostatečně odůvodnily i stanovení délky doby k vycestování žalobce (str. 6 a 7 rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správního orgánu prvního stupně). K poznámce žalobce, že v případě vyčerpání opravných prostředků tato doba při praxi správního orgánu uplyne v době vedení řízení, Městský soud v Praze připomíná, že do doby rozhodnutí o řádném opravném prostředku (odvolání), nenabývá rozhodnutí správního orgánu právní moci, není ani vykonatelné, nadto odvolání i žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění mají ze zákona odkladný účinek (ust. § 170 odst. 2 a ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Ani této námitce tak soud nemůže přisvědčit.

28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.